

DENISE MINA

STÁLE
PŮLNOC

panteon

DENISE MINA

**STÁLE
PŮLNOC**

DENISE MINA

**STÁLE
PŮLNOC**

panteon

Z anglického originálu
Still Midnight

KATALOGIZACE V KNIZE - NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Mina, Denise

Stále půlnoc / Denise Mina ; přeložil Ivan Němeček. -- Mladá Boleslav : Panteon, 2014

Název originálu: Still midnight

Přeloženo z angličtiny

ISBN 978-80-87697-19-1

821.111(410.5)-31

- skotské romány (anglicky)

- detektivní romány

821.111-3 - Anglická próza, anglicky psaná [25]

Copyright © Denise Mina 2009

Published by arrangement with Andrew Nurnberg Associates

Copyright © 2014 by Panteon

Cover © 2014 by Emil Křížka

Cover photo © by Neil Donaldson 2011

Translation © Ivan Němeček 2014

Panteon, Staroměstské náměstí 89, 293 01 Mladá Boleslav

www.knihypanteon.cz | www.facebook.com/knihypanteon

Přeložil: Ivan Němeček

Odpovědná redaktorka tištěné knihy: Renáta Večerková

Návrh obálky: Emil Křížka

Sazba tištěné knihy: DTP Panteon

Elektronické formáty připravil KOSMAS, www.kosmas.cz

ISBN 978-80-87697-19-1

*Gerrymu alias Coffemu za příběh,
za to, že mě provedl jeho úskalími
a že mě seznámil se skupinou The Clash.*

PODĚKOVÁNÍ

Mnohokrát děkuji Peterovi, Jonovi, Jade a všem, kteří mi tuhle knihu pomohli dokončit.

A Stevovi, mámě, Tonie, Ownie a Ferg za jejich podporu.

1

Oranžová plastová taška s logem módních obchodů Sainsbury's plula na plné plachty po temném chodníku. S vydutým břichem a nastraženými uchy se nesla jako viktoriánský džentlmen na nedělní procházce. Minula zahradní branku a pokračovala podél kamenné zídky, než se jí zmocnil náhlý poryv větru, zdvihl ji do vzduchu a praštil s ní o bok velké bílé dodávky.

Vyrazil z ní všechen vzduch a pomuchlaná splasklá taška spadla na zem a poklidně spočinula pod zadním kolem dodávky.

Dodávka byla sotva tři dny stará, a už byla ukradená a měla falešná čísla. Se stále ještě teplým motorem byla pečlivě zaparkovaná u chodníku. Během následujících šesti hodin bude nalezena doutnající v lese a po mužích uvnitř nezbude ani stopa.

V kabině seděli tři muži, kteří pozorovali bungalov přes ulici.

Feťácky vychrtlý řidič Malki se nakláněl přes volant. Zpod tmavé kapuce teplákové bundy těkaly zapadlé oči jako oči kočky lovcí mouchu.

Dva muži vedle něj se pohybovali jako jeden tvor. Uprostřed seděl Eddy a u dveří Pat. Oběma bylo kolem pětadvaceti a už sedm let spolu pracovali jako vrátní na noční směně. Cho-

dili spolu do kina, balili holky a rozcházeli se s nimi, chodili do posilovny a po způsobu manželských párů si sladili životní styl. Oba byli svalnatí, stejně oblečení do zbrusu nových černých maskáčových kalhot, vysokých šněrovacích bot, neprůstřelných vest a kukel vyhrnutých na čelo. Veškeré oblečení bylo právě vybalené a ještě na něm byly patrné přehyby.

Pozornější pohled však odhalil jejich odlišnosti. Eddy hodně pil od chvíle, kdy ho opustila manželka s dětmi. Pozdě večer jedl v práci mastná jídla, která si s sebou přinesl, a ničil tím všechno dobré, co získal v posilovně; byl po tom oplácáný a naštváný. Neustále toužil po tom, co neměl.

Největší rozdíl mezi nimi byl ten, že Pat byl hezký. A co bylo ještě horší, vypadal mladší. Měl střídmější povahu, nejedl a nepil tolik jako Eddy a méně se vztekal. Měl bujnou kštici žlutých vlasů, příjemně pravidelné rysy a nesl v sobě klid, který působil na ženy dojmem bezpečí. Měl zlomený nos, ale to mu dodávalo ještě přístupnější výraz.

Byl to Eddy, kdo přišel s tím plánem a nakoupil všechno potřebné. Směle koupil obě soupravy oblečení ve stejné velikosti, v jeho velikosti. Když se společně oblékali v Eddyho zaneřádané garsonce, vytáhl Eddy plechovku černého masokovacího krému, aby si zašpinili obličej, jako to dělávali při paintballu. Pat to mírně, téměř něžně, zamítl a donutil ho plechovku odložit. Krém není nutný a Pata po něm stejně svědí pokožka – vezmou si kukly. Radost, s jakou Eddy plechovku krému vytáhl, Pata znepokojovala. Připadalo mu, že spíš dořadí překvapivé halloweenské masky, než že se chystají na přepadení domu, za které můžou dostat dvacet let. Pat nikdy nebyl ve vězení ani přes noc. Sáhl si na plošku na zlomeném nose a zakryl si rukou obličej, aby skryl své pochybnosti a mohl se soustředit na cíl.

Podíval se na zbraň ve svém klíně. Byla těžší, než si myslel;

měl obavy, aby ji uzdvihl jednou rukou. Podíval se na Eddyho a zjistil, že se na ten bungalov dívá, jako by mu ublížil.

Pat tu neměl být. Neměl do toho zatáhnout ani Malkiho. Tady už nešlo jen o to, aby udělali radost Eddymu. Tohle bylo nebezpečné a Pat měl pocit, že dělají chybu. Odvrátil pohled. Na Eddyho toho bylo poslední dobou moc. Nic závažného, spíš bolestného. Pat měl pocit, že by se Eddy dokázal sesypat pod jedním vyčítavým pohledem. Přesto Pat pozoroval úhlednou zahradní cestičku u tichého příjemného domu a přemýšlel o tom, že dvacet let by byla příliš vysoká cena za stesk po manželce.

Byl to hezký souměrný rodinný bungalov se zahradou, která se táhla až za roh k vedlejší ulici. Současný majitel, pragmatik bez estetického cítění, vydláždil trávnick i květinové záhony a udělal z nich parkoviště. V okně obývacího pokoje modře blikala televize. Prosklenými hlavními dveřmi prosvítalo z haly teplé růžové světlo.

„Vidíš?“ řekl Eddy tiše s očima upřenýma na dům. „V obýváku je jedinej nepřítel. Malej, nejspíš ženská.“

Žena ve vlastním domě. Na tom není nic nepřátelského. Místo, aby to Pat vyslovil, jen přikývl a řekl: „Jasně.“

„Dovnitř se dostanem zezadu, nezapomeň se držet ve tmě, dokud nebudem u hlavních dveří.“

„Jasně.“ Pat neznal vojenský žargon a úporně se držel toho jediného slova. Eddy si tuhle celou operaci užíval a Pat mu to nechtěl kazit.

„Potom...“ Eddy přešel k rádobyvojenským posunkům.

Ukázal na Pata, pak ukázal dopředu, dotkl se vlastní hrudi a otočil hlavou na znamení, že bude Pata sledovat. Mimicky předvedl, jak Pat klepe na vchodové dveře, a varovně vykukl oči, jak je otevřel imaginární nepřítel. Potom prudkými gesty ukázal, Běž, běž, běž! Jeho ruka vnikla do domu a kličko-

vala jako ryba v rákosí, nahlížela z haly do pokojů a obklíčila všechny nepřátele, kteří se v hale shromáždili.

„Až pak se zeptáme na Boba. Ne předtím. V žádném případě. Nesmíme tu kundu varovat, dokud se on může někde skrejvat. A až budem vevnitř, žádný jména. Jasný?“

„Jasný.“

Eddy se otočil a hřbetem ruky štouchl do rozklepaného řidičova předloktí. „Až se otevřou dveře podruhé, budeme vycházet ven. Ty budeš s nastartovaným motorem čekat tamhle.“ Ukázal k zahradní brance. „Rozumíš?“

Malki civěl do ulice vyhaslýma očima v ochablém obličejí. Pat se naklonil přes Eddyho a jemně se dotkl Malkiho předloktí. „Co je, Malki, slyšel jsi, co říkal Eddy?“

Malki ožil. „V pohodě, vole, jakmile uvidím světlo, zajedu tamhle, ne? Přímo tam.“ Svíral volant a vytrvale pokyvoval hlavou. Bylo v tom napůl přitakání, napůl fetácký třas. Řasy měl stejně zrzavé jako vlasy, rovné a dlouhé, jaké mívají krávy.

Pat si skouzl ret, opřel se a podíval se z bočního okénka. Cítil, jak mu tvář spaluje Eddyho vyčítavý pohled. Malki tu byl proto, že byl Patův mladší bratranec. Malki potřeboval prachy, neustále potřeboval prachy, ale na tohle se nehodil. Nehodil se na to ani Pat, když měl být Eddy k sobě upřímný. Na okamžik všichni tři sledovali bungalov. Pat si kousal tvář zevnitř, Eddy se našťavaně mračil a Malki neustále pokyvoval hlavou.

Zdvihl se vítr.

Plastová taška se pod zadním kolem dodávky překvapivě probouzela. Když vítr vnikl pod vůz, nadil se jí jeden roh a taška se začala vyprošťovat.

V široké tiché ulici se taška vztyčila, předvedla elegantní pi-ruetu a odlétla směrem k nároží. Jako oranžový měsíc se vznesla deset stop do vzduchu a vznášela se stále výš a výš, mimo do-

hled mužů v dodávce, za roh na druhou stranu bungalovu a přes střechu modrého Vauxhallu Vectra.

Čelní světla vauxhallu byla zhasnutá, ale uvnitř na předních sedadlech seděli dva příkrčení muži se založenýma rukama a vyčkávali.

Byli o necelých pět let mladší než rádobyvojáci v dodávce, ale byli lépe živení, upravenější a celkově v lepší a optimističtější náladě.

Omar byl vytáhlý a nemotorný, samá ruka samá noha. Měl v sobě éterickou hubenost mladých kluků, kterou s přibývajícím věkem ztrácí; všechno na něm bylo prodloužené: dlouhý nos, špičatá brada, prsty tak dlouhé a hubené, že by snad potřebovaly další klouby. Mo za volantem měl kulatý obličej a baňatý nos, který věkem ještě zbaňatí.

Čekali tu dvacet minut, občas něco prohodili, aby si ukrátili čas, ale většinou mlčeli. Měli tiše zapnuté rádio, jehož měkké žluté světlo jim ozařovalo brady. Stanice Ramadan AM vysílala místně pouhý měsíc v roce. Tlumočila názory mladých Glasgownů odposlouchané v mešitě nebo z nahrávek. Mo a Omar to neposlouchali kvůli mravnímu ponaučení: patřili k malé komunitě a mnohdy ty mluvčí znali a smáli se, když byli nervózní nebo říkali pitomosti. Debaty byly nejlepší v podvečer, když byli všichni hladoví. Mo s Omarem prozpěvovali přes ty nenávistné výlevy: „Dejte nám sušenku, dejte nám sušenku.“

Právě teď toho moc nenamluvili. Mo seděl za volantem a v nějakém časopisu si prohlížel dvojstránku věnovanou vozům lamborghini.

„Kurva,“ zabrumlal spíš pro sebe, „ani by mi nemuseli platit, abych si takový fáro vzal.“

Omar neodpověděl.

„S tím stačí někde zaparkovat a mám, na co si vzpomenu.“

„To není auto na ježdění za mámou,“ pronesl Omar překva-

pivě vysokým hlasem. „To je na to, aby ses v něm projížděl po okolí a nechával se očumovat.“

Mo se na něj podíval. „Oslňovat pěkný buchty a tak, co?“

„Jo.“

Mo se znovu podíval na fotografie. „No jo, hned bych byl slavněj lamač dívčích srdcí.“

Omar si pavoučími prsty promnul pravé oko. „Hele, vole, ženský by se o mě praly. Jenže kdybys u toho byl třeba ty, zdrhly by, proto by sis moh připadat neschopnej a tak.“

„No jistě,“ pokývl Mo k časopisu, „ty seš prostě lepší.“

Omar zívł, protáhl se a líně promluvil: „Já jsem mezinárodní magnet na ženský.“

Mo píchl hbitým prstem do fotografie žlutého lamborghini, které vjíždělo do zatáčky na slunném horském úbočí. „To vypadá, že je tam retardér. Lidi pak nevěděj, jestli se maj divit, nebo zpomalit.“

Učenec promlouvající z rádia Ramadan ohlásil čas, deset dvacet tři, a oba muži v autě začali v duchu počítat.

Nejdřív promluvil Mo. „Dáme tomu ještě tak pět minut.“

„Souhlas,“ zívł protáhle Omar a zachvěl se při pomyšlení na možný neúspěch. „Jsem strašně ztahanej... nemoh bych si tu dát práska, co?“

„Ne, vole, zasmradil bys to tu.“

„Tak mi stáhni okýnko.“

Mo zabručel a tlačítkem na svých dveřích stáhl Omarovo okénko. Pak se pousmál a otevřel i svoje. Omar zamlaskal, vytáhl svůj balíček, podal Moovi cigaretu, sám si vzal také jednu a oběma zapálil.

Lehce potahovali a vydechovali kouř, který se odrážel od předního skla. Říjnový vánek vytahoval proužky kouře ven a nesl je přes střechu vozu do tiché ulice.

Vzadu za rohem si Eddy a Pat na předním sedadle ukradené

dodávky stahovali kukly přes obličej a upravovali průzory na oči. Eddy zdvihl svou zbraň a oba s Patem se na ni podívali. Rozechvělá hlaveň ještě umocňovala třas jeho ruky. Eddy rozrušeně pokynul hlavou a vydal povel k začátku akce.

Pat na okamžik zaváhal, ale vzápětí ho věrnost kamarádovi vyhnala z vozu ven. Jakmile se dotkl nohama země, už litoval, že vůbec vystoupil.

Za ním vyklouzl z dodávky Eddy, zavřel dveře a herdou do zad postrčil Pata směrem k bráně domu.

Pat se otočil, srovnal s ním krok a chtěl se ohradit, ale Eddy si toho nevšímal. Se zbraní u boku vyběhl v hlubokém předklonu po ulici k bráně, od níž se vydal temnou cestičkou.

Pat očima uslzenýma větrem sledoval, jak Eddy v předklonu rychle vybíhá po cestičce. Byl ve svém živlu, jako by hrál paintball. Pat se držel za ním, hlavu skloněnou, rovná záda, lidské beranidlo. Vyběhli jeden za druhým po strmé zahradní cestičce a Eddy zamířil k růžové záři vchodových dveří. Pat běžel za ním, aby vyslovil svůj nesouhlas. Eddy náhle seběhl z cestičky do stínu plotu.

Pat ho dohnal. „Eddy...“

Jenže Eddy zdvihl zbraň do výše tváře a odjistil ji. Když oběma rukama sevřel pažbu, hrud' se mu dmula vzrušením. Vzápětí vyrazil ke vchodu do bungalovu.

Pat Eddyho pozoroval a uvědomil si, že na tak krátkou vzdálenost běží moc rychle. Doběhl dřív, než očekával, neobratně se otočil a prudce narazil zády do zdi. Hlava mu poskočila a hlučně narazila na cihly.

Eddy zavřel oči bolesti. Mírně se předklonil, prudce oddychoval a zamával hlavní na Pata, aby se pohnul.

Pata najednou napadlo, jestli nemá vzít Eddyho za paži a odvléct ho zpátky k dodávce. Nebo jestli se nemá prostě otočit a dojít tam sám, sednout si vedle Malkiho a odmí-

tat se pohnout. Jenže za ukradené auto už zaplatili, koupili si zbraně, a navíc museli vyplatit Malkiho. Malki peníze opravdu potřeboval.

Pat se nadechl a proti své nejlepší vůli se vyplížil ze tmy a došel k hlavnímu vchodu.

Stiskl tlačítko zvonku. V hale se ozvalo příjemné třítónové zacinkání a ve chvíli se za zrnitým sklem zhmotnily dva stíny, jeden až vzadu, druhý, který přišel zleva, blíž, jen kousek ode dveří.

Vzdálenější muž si rozmrzele protáhl záda a nezřetelně něco zabručel. Postava za dveřmi mu pohotově odpověděla. Přišla zleva z obývacího pokoje. Byl to onen nepřítel, jehož viděli z dodávky. Byla to určitě žena, štíhlá, oblečená do džín a šedého trička, s dlouhými černými vlasy, které jí volně splývaly na záda.

Půvabně sáhla po klice.

Dveře se otevřely a z nich se vyvalil k Patovu nosu teplý oblak vzduchu navoněný topinkami.

Růžový koberec i stěny. Vlevo mezi dveřmi obývacího pokoje a dalšími dveřmi Pat uviděl malý černý stolek na telefon. Nad ním na stěně hlučně tikaly lacině vyhlížející černé matové hodiny, na jejichž ciferníku byl zlatě nakreslený obraz nějaké mešity nebo čeho. Pat zmapoval halu: vedly z ní šestery dveře. Z jedné zadní místnosti se linula pákistánská hudba, takže v domě byl ještě nejméně jeden člověk.

Pat se podíval na nepřítelkyni, která otevřela dveře. Nebyla výrazně krásná, měla dlouhý a špičatý nos a zlostnou rudou skvrnu na tváři. Nikdy nedokázal vysvětlit, tehdy ani potom, proč ho pohled na ni tak ohromil a proč se zbraní svěšenou podél boku úplně ztuhl a jen se vpíjel očima do černých esíček vlasů spočívajících na jejích ramenou. Ahoj opičáku, hlásal zelený nápis na jejím vybledlém šedém tričku, jehož písmena byla ještě zmuchlaná z pračky.

Aleesha tázavě opětovala jeho pohled a těkala očima po jeho obličejí, jako by se snažila dopátrat smyslu té černé kukly. Pramen modročerných vlasů jí sklouzl z jednoho ramene a spočinul na malém okrouhlém řádku. Byla oblečena po západním způsobu a zřejmě neměla pod tričkem podprsenku, což bylo zvláštní, protože byla rozhodně dcerou muže, který stál za ní. Vypadala jako on a Pat si vždycky myslel, že tihle staří Asiáté drží své dcery zkrátka.

„Kdo sakra jste?“ zavolal muž ze zadní části haly. Byl malý, tak šedesát nebo sedmdesát let, s úhledně stríženým amenit-ským vousem. Měl na sobě dokonale vyžehlené bleděmodré nylonové pyžamo. „...že jste si sem přišli...“ hlas mu zeslábl, jak vycítil nebezpečí, „...takhle pozdě?“

Nažehlené pyžamo, teplo a vůně topinek. Patovi se začaly sbíhat sliny. Chtělo se mu vejít, odložit bundu a zůstat, ale zezadu ucítil ostrý úder ramenem, který ho postrčil dovnitř. Eddy vpadl do dveří, zakopl o rohožku a zapotácel se ke straně růžové haly. Všichni pozorovali jeho šílený krabí tanec, dokud jeho nejisté nohy znovu nezískaly rovnováhu. Musel si narovnat kuklu, která se mu posunula ze středu hlavy a oslepovala ho. Pak si vzpomněl na svou zbraň, zdvihl ji a pohled na ni ho zjevně překvapil.

Pat i z druhého konce haly vycítil jeho rozpaky. Eddy se zhluboka nadechl, zaklonil hlavu a zařval otvorem v kukle: „BOB! BOB!“

Jeho vstup, oblečení i chování byly tak zavádějící, že mu vlastně nikdo ani nerozuměl. Muž v pyžamu se znovu úzkostlivě podíval na dveře, aby se přesvědčil, že nejde nikdo další. Dívka se naježila. Strach se usadil v hale jako smog.

Pat se znovu podíval na dívku. Z tváří jí vypřehala barva, vykulenýma očima sledovala Eddyho, ale zároveň hledala pohledem svého otce. Pat z ní byl znovu ohromený. Cítil, jak se

mu zpomaluje tep a ježí chloupky na těle, jako by se jí měl dotknout. Dívka si všimla, jak se na ni dívá bleděmodrýma užaslýma očima.

Aleesha byla dospívající dívka a svět ji zajímal jen potud, pokud hovořil o ní. Pata viděla svým pohledem: byl příliš vysoký, než aby v něm také našla zalíbení, ale navzdory nečekané situaci a prožívané hrůze ji jeho upřímný obdiv hřál u srdce. Jenže byla ještě příliš mladá a v přítomnosti svého otce se náhle cítila velice trapně. Sklonila hlavu, až jí závoj černých vlasů spadl přes obličej, a nejistě vykročila ke dveřím obývacího pokoje.

Ten pohyb Eddyho napružil. Vrhł se k ní, popadl ji za ruku a smýkl jí zpátky k Patovi. „Tohle kurva vůbec nezkoušej! Tady zůstaň stát!“

Když ji pustil a vrátil se k muži v pyžamu, musela tápat po rovnováze. Zlostně se podívala na svou ruku, které se Eddy drze odvážil dotknout. Pat se usmál pod vlněnou kuklou. Když se napřímila, měla tvář kousek od jeho hrudi a vzhledla k němu. Plné rty se jí pootevřely a výraz strachu na okamžik vyměnila za výraz hněvu.

V tom okamžiku, kdy se přestala bát, vyslovily Patovy vlnou zarámované oči bezhlesou otázku. Aleesha se prohnula v zádech, napřímila se, přejela pohledem po svém dlouhém nose a odpověděla pomalým hrdým mrknutím.

Oba se usmáli a odvrátili pohledy.

Pohled na cizí růžový koberec přivedl Pata zpátky ke smyslům. Váhavě zdvihl svou těžkou zbraň ke stropu, jako by ji dívce předváděl, a Aleesha se tlumeně vyděšeně zahihňala.

Ozvalo se ostré cvaknutí a všichni se podívali přes halu k jednomu dveřím. Ty se pomalu otevřely a do haly nahlédl velký hranatý muž. Billal se podobal svým strýcům, ne svému titěrnému otci, a jeho velikost byla nečekaná a znepokojivá.

Ačkoli stál jen několik kroků od něj, Eddy na něj zařval:

„BOB? Seš Bob?“

Billal s vykulenýma očima a strnulými rameny vyšel z pokoje a s rukou na klíce za zády zavřel.

„BOB?“

„Ne,“ řekl Billal tiše. „Nejsem... tady žádný Bob není, příteli.“

„OTEVŘI JE!“ zařval Eddy a štouchl do něj hlavní zbraně. „OTEVŘI TY DVEŘE!“

Billal sklopil pohled k zemi a rozpačitě polkl. „Ne, neotevřu.“

Aleesha hlasitě vzdychla a poskytla Patovi záminku, aby se na ni znovu podíval. Zakrývala si rukou ústa a na prstech se jí hezky třpytily malé laciné prstýnky. Falešné nehty měla špatně přilepené, ten na ukazováčku nakřivo. Nemohlo jí být víc než sedmnáct. Takhle by o sedmnáctileté holce přemýšlet neměl. Měl neteře v jejím věku.

Eddy záměrně přistoupil k Billalovi a namířil mu zbraní na nos. „UHNI!“

Velký muž, hypnotizovaný hlavní zbraně, pomalu ustoupil stranou. Eddy zdvihl nohu a rozkopl dveře patou.

Pokoj byl tlumeně osvětlený. Přímo proti dveřím stála dvojitá postel s vysokým poškrábaným čelem. Na ní seděla rozčuchaná boubelatá žena, která si dvěma prsty pravé ruky svírala zduřelou hnědou bradavku. Na druhé ruce jí spočívala holá hlavička maličkého dítěte.

S pohledem upřeným na hlaveň zbraně si přitiskla dítě k prsu a zakryla si jej.

Eddy stále zíral na místo, kde byla obnažená bradavka. „Ven,“ řekl. „Vypadněte!“

Billal se postavil mezi ně a dlaněmi utvořil hradbu před hlavní. „Opatrně s tím, příteli.“

Eddy zpanikařil. „NESAHEJ MI NA ZBRAŇ. NA TU NESMÍ SAHAT NIKDO.“

„Jistě, jistě,“ zdvihl Billal ruce, jako by se vzdával. „Bez obav, v klidu.“

„A TY,“ ustoupil Eddy stranou, aby mohl křičet na ženu v posteli, „VYPADNI.“

„Ale já nesmím vstávat,“ řekla a pohledem hledala podporu u velkého muže, „mohla bych krváčet.“

Eddy se podíval na Pata a přistihl ho, jak si kradmo prohlíží Aleeshiny vlasy. „ZVEDNI TU ZASRANOU BOU-CHAČKU, PATE,“ zařval na něj přes halu.

Všichni v hale si uvědomili jeho chybu dřív než on sám. Nikdy neměl vyslovit Patovo jméno. Billal odvrátil pohled, otec sebou trhl a Aleesha odfrkla, jak potlačovala úzkostný smích.

Eddy si skouzl spodní ret a rozechvěl se panikou. Nešlo to moc dobře. Vůbec to nešlo dobře.

Eddy, který se náhle cítil bez spojence, se otočil zpátky k Billalovi. „ZMRDE! TY ZAJEBANEJ ZMRDE! BOB! KDE JE BOB?“

Billal znovu zdvihl ruce. „Příteli, tady není nikdo, kdo se jmenuje Bob. V domě už nikdo jiný není. Máme tu maličké dítě, tak prostě odejděte,“ ukázal k hlavním dveřím. „Prostě se seberte a my nikomu nic neřekneme, dobře? Jděte pryč a nebude žádný problém, ano?“

„Kdo to tu křičí?“ Velitelský hlas matky. Všichni strnuli a obrátili se k zadní části haly.

Sadiqa byla stejně široká jako vysoká, a že moc vysoká nebyla. Neměla nasazené brýle, a tak mžourala na dva temné stíny. „Omare? Co to tu chlapani vyvádíte?“

S neobratným půvabem tlustého boxera přeběhl Eddy halu, popadl ji i staříka za předloktí a odvedl je k Billalovi. Postavil si je do řady a postupně na ně mířil zbraní. Řval tak hlasitě, až mu přeskažoval hlas. „KDO,“ zamířil na Aamira, „JE,“ na Billala, „BOB?“ na Sadiqu.

Ta jediná odpověděla: „... zbraň...?“

Eddyho pozornost teď byla upřená na ni a Aamir vystoupil z řady, aby ho rozptýlil. Měl zdvižené ruce, sklopený pohled a s podlézavostí starého vesničana pokyvoval hlavou ze strany na stranu. „Synku, my jsme tu všichni Indové. Tady žádný Bob není. Žádný Bob, spletli jste si dům.“

Sadiqa se zahleděla na temeno Aamirovy hlavy a nesouhlasně sykla.

Ale Aamir si jí nevšímal a pokračoval v prosebné litanii. „Žádný Bob, přáteli. Kdepak. Odejděte. Žádný problém.“

Černé matové hodiny hlasitě odtikávaly čas.

Nikdo nevěděl, co dělat. Kromě Aleeshi. Zmatená strachem a směle lichotivými Patovými pohledy byla přesvědčená, že všechno dopadne dobře, že ten vstup do domu se zbraněmi byl jen jakýmsi neškodným nedopatřením. Chtěla tomu udělat přítrž. Podívala se ze strany na Patovu hlavu, usmála se a sáhla po vlněné obrubě kukly, aby ji se slavnostním „Tadá“ vyhrnula a ukončila tuhle trapnost.

Pod nečekaným dotykem nehtů na zátylku se Pat překvapeně otočil.

Neměl v úmyslu stisknout spoušť.

Když Omar a Mo uslyšeli tlumený výstřel z domu, nadskočili a uviděli záblesk bílého světla z oken Billalovy a Aleeshiny ložnice.

Podívali se na sebe, aby se utvrdili v tom, co viděli. Z tváří si vzájemně vyčetli překvapení a současně rozrazili dveře vozu, upustili cigarety na ulici a vyrazili po chodníku. Dveře vozu nechali otevřené. Jeden po druhém přeskočili nízkou zahradní zídku a kolem rohu doběhli k hlavnímu vchodu. Omar vykopl dveře.